

Sygn. akt II Kp 466/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Elblągu, w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Piechowiak

Protokolant: sekr. sąd. Sylwia Koszyk

po rozpoznaniu w dniu 19.01.2015 r.

zażalenia pokrzywdzonego A. P. reprezentowanego przez pełnomocnika rad. praw. S. K.

na postanowienie Prokuratora Rejonowego w Braniewie o umorzeniu śledztwa z dnia 30 października 2014 roku, sygn. Akt Ds. 428/14.

na podstawie art. 329§1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 306§1 i 2 k.p.k.

postanawia

nie uwzględnić zażalenia i utrzymać w mocy postanowienie Prokuratora Rejonowego w Braniewie z dnia 30 października 2014 roku w sprawie sygn. akt Ds. 428/14.

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Elblągu umorzył dochodzenie w sprawie zaistniałego w okresie od lutego 2010 roku do kwietnia 2013 roku w miejscowości C., gmina P., woj. (...) w warunkach przestępstwa ciągłego przywłaszczenia mienia znacznej wartości 1.987 0007,02 złote na szkodę A. P., tj. o czyn z art. 284§1 k.k. w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 12 k.k. wobec stwierdzenia, iż czyn ten nie zawiera znamion czynu zabronionego, na podstawie art. 17§1 pkt 2 k.p.k.

Od niniejszego postanowienia zażalenie wywiódł pełnomocnik pokrzywdzonego A. P., zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu postanowieniu pełnomocnik zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 297§1 pkt 4 k.p.k. poprzez zaniechanie wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy;

- art. 2§1 pkt 1 k.p.k. poprzez podjęcie niewystarczających działań celem wykrycia i pociągnięcia do odpowiedzialności sprawcy przestępstwa.

W uzasadnieniu swojego zażalenia skarżący podniósł między innymi, iż prowadzone postępowanie nie ma jedynie wymiaru cywilnego, ale również bezwzględnie ma wymiar karny. P. P. (1) wypłacił z rachunku bankowego A. P. w okresie od 2010 roku do 2013 roku określone środki pieniężne, ponadto pobrał on pieniądze z tytułu dopłat. Zdaniem skarżącego do weryfikacji bezprawnego zachowania P. P. (1) nie jest wystarczające samo przesłuchanie świadków, ale przede wszystkim przeprowadzenie dowodu z rachunków bankowych, dowodu z dokumentów, w postaci poniesionych wydatków związanych z prowadzeniem gospodarstwa A. P., ewentualnie powołanie biegłego z zakresu rachunkowości. Powyższe dowody pozwolą ustalić, iż wskazane środki pieniężne zostały przywłaszczone przez P. P. (1). Mają one także znaczenia dla ustalenia momentu ustania współpracy, albowiem zdaniem pokrzywdzonego, ustała ona w grudniu 2012 roku, a nie w kwietniu 2013 roku, a ponadto na jakie cele związane z gospodarstwem rolnym pokrzywdzonego została rozdysponowana przez P. P. (1) kwota co najmniej 375.000 złotych (kredyt bankowy, dopłaty). Skoro P. P.

(1) własnymi działaniami doprowadził do zawarcia umowy kredytowej przez brata, uzyskał te środki pieniężne i nie zwrócił ich, to tym samym świadczy to o intencyjnym, celowym działaniu P. P. (1), który oszukał brata. Przywłaszczył te środki i przeznaczył na własne cele. Podobnie jeśli chodzi o przywłaszczenie dopłat. Ponadto skarżący wskazał, iż cała dokumentacja, pozwalająca na szczegółową analizę rachunków bankowych i dokumentów znajduje się w posiadaniu P. P. (1).

Zważywszy na powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Prokuraturze Rejonowej w Braniewie do ponownego rozpoznania.

Prokurator Rejonowy w Braniewie nie przychylił się do wniesionego zażalenia i skierował sprawę do Sądu Rejonowego w Elblągu.

Sąd zważył, co następuje

Zażalenie pełnomocnika pokrzywdzonego jest nie zasadne i jako takie nie zasługiwało na uwzględnienie. Podnieść należy, iż Prokurator Rejonowy w Braniewie dokonał w sposób obiektywny oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, który był wystarczający do podjęcia merytorycznej decyzji o umorzeniu śledztwa na podstawie art. 17§1 pkt 2 k.p.k. - wobec stwierdzenia, iż czyn ten nie zawiera znamion czynu zabronionego.

Podnieść należy, iż nie można podzielić stanowiska pełnomocnika pokrzywdzonego, że zachowanie P. P. (1) wyczerpało znamiona czynu zabronionego - przywłaszczenia - opisanego w art. 284§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. Jak wskazują zeznania świadków przesłuchanych w sprawie, w tym samego pokrzywdzonego, A. P., a także P. P. (1), J. P. i M. P., pomiędzy braćmi A. i P. zaistniał spór, co do wzajemnych rozliczeń, w związku z prowadzeniem wspólnie gospodarstwa rolnego. Jak zeznał J. P., przepisał on na A. P. gospodarstwo rolne wraz z zabudowaniami. A. wraz z P. zaczęli wspólnie prowadzić gospodarstwo około 10 lat temu. Z zeznań A. P., P. P. (1), J. P., M. P., a także W. B. wynika, iż bracia zawarli umowę ustną, co do sposobu prowadzenia gospodarstwa, w ten sposób, że A. P. miał zajmować się uprawą ziemi, zaś P. P. (1) sprawami związanymi z unowocześnieniem gospodarstwa, zakupem nasion, środków ochrony roślin, sprzedażą plonów, jak również sprawami finansowymi. W tym celu A. P. upoważnił brata do korzystania między innymi ze swojego konta bankowego. Współpraca pomiędzy braćmi układała się bardzo dobrze. Doszło do tego, że własność gospodarstwa, w postaci zabudowań A. P. przeniósł na swojego brata P.. Natomiast w pewnym momencie wybuchł pomiędzy braćmi spór co do wzajemnych rozliczeń finansowych, albowiem jak zeznała M. P. A. P. miał otrzymywać mniej pieniędzy od brata aniżeli pracownicy zatrudnieni w gospodarstwie. Co więcej, zauważyć należy, iż z zeznań tego świadka wynika, że A. P. wyrażał zgodę na zaciąganie kredytów i nie zajmował się finansami związanymi z prowadzeniem gospodarstwa, ponieważ leżało to w zakresie obowiązków P. P. (1). Sam zaś pokrzywdzony stwierdził, że świadomie zawierał kredyty bankowe, a także przekazywał bratu pieniądze. Tym bardziej, iż był zadowolony z tego, że P. P. (1) modernizuje gospodarstwo, kupując nowe maszyny.

Jak z tego wynika zaistniały pomiędzy braćmi spór dotyczy wzajemnych rozliczeń z tytułu prowadzenia nieformalnie spółki, a nie zaś przywłaszczenia majątku. W istocie z treści zeznań A. P., wynika, że sam zainteresowany dokładnie nie orientuje się o jakie kwoty chodzi. Z drugiej strony, jak wskazuje nawet treść zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonego, stara się on obciążyć oskarżyciela publicznego ustaleniem przepływu środków finansowych w związku z prowadzeniem przez braci P. gospodarstwa. Tymczasem, jak wskazano powyżej, skoro bracia P. prowadzili nieformalnie spółkę, albowiem mieli określony podział obowiązków, wkładali w nią pracę, a także czerpali zyski, którymi mieli dzielić się po połowie, to po jej rozwiązaniu powinni dokonać rozliczenia tej spółki. Oczywistym jest także, że nie jest rolą organów ścigania dokonywanie szczegółowych ustaleń w tym zakresie, gdyż sami zainteresowani powinni tego dokonać, a jeśli istnieje pomiędzy nimi spór, to powinni go rozstrzygnąć na drodze postępowania przed sądem cywilnym. Stąd też zdaniem Sądu zarzuty podniesione przez skarżącego, a mianowicie przeprowadzenie dowodów z rachunków bankowych, dokumentów w postaci poniesionych wydatków, a także ewentualnie powołanie biegłego z zakresu rachunkowości, nie ma znaczenia, w niniejszej sprawie, dla ustalenia znamion czynu zabronionego z art. 284§1 k.k., gdyż istota niniejszego postępowania sprowadza się do ustalenia zamiaru sprawcy. Natomiast okoliczności

sprawy wskazują, że przepływ środków finansowych i majątkowych pomiędzy braćmi odbywał się za ich obopólną zgodą.

Biorąc powyższe pod uwagę należy jednoznacznie stwierdzić, iż przedmiotowa sprawa ma charakter cywilnoprawny.

Na marginesie należy jedynie zauważyć, iż jest oczywistym z uwagi na koszty postępowania cywilnego, a także ewentualne problemy mogące się pojawić w postępowaniu dowodowym, pozornie o wiele łatwiejszym wydaje się w tych okolicznościach, złożenie zawiadomienia o dokonaniu przestępstwa. Jednakże w niniejszej sprawie czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego z art. 284§1 k.k.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.